ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ

της 15ης Ιουλίου 1997 *

Στην υπό κρίση υπόθεση το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί επί της αιτήσεως της εταιρίας Chemie Linz GmbH (στο εξής: Chemie Linz), υποβληθείσης δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, περί αναιρέσεως της από 10ης Μαρτίου 1992 αποφάσεως του Πρωτοδικείου [1]. Με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση απορρίφθηκε η προσφυγή που είχε ασκήσει η αναιρεσείουσα εταιρία, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ (στο εξής: Συνθήκη), κατά της από 23 Απριλίου 1986 αποφάσεως της Επιτροπής [2] (στο εξής: πράξη «Πολυπροπυλένιο»). Η απόφαση αυτή αφορούσε την εφαρμογή του άρθρου 85 της Συνθήκης στον τομέα της παραγωγής πολυπροπυλενίου.

I — Πραγματικά περιστατικά και εξέλιξη της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου

1. Σε ό,τι αφορά τα πραγματικά περιστατικά της επίδικης διαφοράς και την εξέλιξη της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτουν τα ακόλουθα: Η δυτικοευρωπαϊκή αγορά πολυπροπυλενίου εφοδιάζονταν πριν από το 1977 σχεδόν αποκλειστικά από δέκα παραγωγούς,μεταξύ των οποίων ήταν και η Chemie Linz με μερίδιο αγοράς κυμαινόμενο μεταξύ 3,2 % και 3,9 %. Μετά το 1977 και τη λήξη της ισχύος των διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας της εταιρίας Montedison, εμφανίσθηκαν επτά νέοι παραγωγοί, με σημαντική παραγωγική ικανότητα. Το γεγονός αυτό δεν συνοδεύθηκε με ανάλογη αύξηση της ζήτησης, με συνέπεια να μην υπάρχει ισορροπία μεταξύ προσφοράς και ζήτησης, τουλάχιστον μέχρι το 1982. Γενικότερα, κατά το μεγαλύτερο μέρος της περιόδου 1977-1983, η αγορά πολυπροπυλενίου χαρακτηριζόταν από χαμηλή αποδοτικότητα ή/και σημαντικές ζημίες.

2. Στις 13 και 14 Οκτωβρίου 1983 υπάλληλοι της Επιτροπής, στο πλαίσιο των εξουσιών που τους παρέχει το άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962 [3] (στο εξής: κανονισμός 17), πραγματοποίησαν συντονισμένους ελέγχους σε μια ομάδα επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στον τομέα παραγωγής πολυπροπυλενίου. Κατόπιν των ελέγχων αυτών, η Επιτροπή απηύθυνε, δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 17, αιτήσεις παροχής πληροφοριών στις παραπάνω, αλλά και σε άλλες συναφούς αντικειμένου, επιχειρήσεις. Από τα στοιχεία που

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ελληνική.

1 — Υπόθεση T-15/89, Chemie Linz κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-1275).

2 — IV/31.149-Polypropylène, ΕΕ 1986, L 230, σ. 1.

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25.

συνέλεξε, στο πλαίσιο αυτών των ελέγχων και αιτήσεων παροχής πληροφοριών, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, κατά την περίοδο μεταξύ των ετών 1977 και 1983, ορισμένοι παραγωγοί πολυπροπυλενίου, μεταξύ των οποίων και η Chemie Linz, ενεργούσαν κατά παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης. Στις 30 Απριλίου 1984, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και ανακοίνωσε γραπτώς τις αιτιάσεις της στις παραβαίνουσες επιχειρήσεις.

3. Μετά το πέρας της διαδικασίας αυτής, η Επιτροπή εξέδωσε, στις 23 Απριλίου 1986, την προαναφερθείσα απόφαση με το ακόλουθο διατακτικό:

«*Άρθρο 1*

Οι (επιχειρήσεις) (...), Chemische Werke Linz, (...) έχουν παραβεί το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, συμμετέχοντας

(...)

την περίπτωση των Hercules, Linz, Saga και Solvay, από τον Νοέμβριο του 1977 έως, τουλάχιστον, το Νοέμβριο του 1983,

(...),

σε συμφωνία και εναρμονισμένη πρακτική που ανάγονται στα μέσα του 1977, βάσει των οποίων οι παραγωγοί [που] προμήθευαν πολυπροπυλένιο στο έδαφος της κοινής αγοράς:

α) είχαν επαφές μεταξύ τους και τακτικές συναντήσεις (από τις αρχές του 1981, δύο φορές το μήνα) στο πλαίσιο σειράς μυστικών συναντήσεων που αποσκοπούσαν στη συζήτηση και στον καθορισμό της εμπορικής πολιτικής τους

β) καθόριζαν περιοδικά "τιμές-στόχους" (ή κατώτατες τιμές) για την πώληση του προϊόντος σε κάθε κράτος μέλος της Κοινότητας

γ) συμφώνησαν διάφορα μέτρα για τη διευκόλυνση της εφαρμογής των ενλόγω τιμών-στόχων, τα οποία περιλάμβαναν (κυρίως) περιοδικούς περιορισμούς στην παραγωγή, ανταλλαγή λεπτομερών πληροφοριών σχετικά με τις παραδόσεις, πραγματοποίηση τοπικών συναντήσεων και, από το τέλος του 1982, σύστημα "λογιστικής διαχείρισης" που αποσκοπούσε στην εφαρμογή των αυξήσεων των τιμών σε μεμονωμένους πελάτες

δ) προέβησαν σε ταυτόχρονες αυξήσεις τιμών εφαρμόζοντας τους ενλόγω στόχους

ε) κατένειμαν την αγορά παραχωρώντας σε κάθε παραγωγό έναν ετήσιο στόχο πωλήσεων ή "ποσοστώσεις" (1979, 1980 και, τουλάχιστον, για ένα μέρος του 1983) ή, ελλείψει οριστικής απόφασης που να καλύπτει ολόκληρο το έτος, υποχρεώνοντας τους παραγωγούς να περιορίζουν τις μηνιαίες πωλήσεις τους με αναφορά σε προηγούμενη περίοδο (1981, 1982).

(...)

Άρθρο 3

Τα ακόλουθα πρόστιμα επιβάλλονται στις επιχειρήσεις που αναφέρονται στην παρούσα απόφαση, όσον αφορά την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1. (...)

ix) Chemische Werke Linz, πρόστιμο 1 000 000 ECU, ή 1 471 590 000 λίρες Ιταλίας (...).»

4. Δεκατέσσερις από τις δεκαπέντε εταιρίες, αποδέκτριες της ενλόγω αποφάσεως, μεταξύ των οποίων και η αναιρεσείουσα, άσκησαν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της ανωτέρω αποφάσεως της Επιτροπής. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση που διεξήχθη, ενώπιον του Πρωτοδικείου, από τις 10 Δεκεμβρίου 1990 έως τις 15 Δεκεμβρίου 1990, οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του δικαστηρίου.

5. Με χωριστό υπόμνημα της 28ης Φεβρουαρίου 1992, και ενώ η γραπτή και προφορική διαδικασία είχαν κατά τ' ανωτέρω περατωθεί, αλλά πάντως πριν τη δημοσίευση της αποφάσεως, η Chemie Linz ζήτησε από το Πρωτοδικείο την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας. Προς στήριξη του αιτήματός της, επικαλέσθηκε ορισμένα πραγματικά στοιχεία, τα οποία, κατά την ίδια, έγιναν γνωστά μόνο μετά το πέρας της προφορικής διαδικασίας και, ειδικότερα, μετά την δημοσίευση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 1992, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής (στο εξής: υποθέσεις «PVC») [4]. Από τα στοιχεία αυτά, η Chemie Linz ισχυρίσθηκε ότι προκύπτουν σημαντικά τυπικά ελαττώματα της προσβαλλόμενης πράξεως της Επιτροπής, για τη διερεύνηση των οποίων απαιτείται εκ νέου διεξαγωγή αποδείξεων.

Το Πρωτοδικείο, αφού άκουσε επί του ανακύψαντος ζητήματος εκ νέου τον Γενικό Εισαγγελέα, απέρριψε το αίτημα για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, καθώς και την προσφυγή στο σύνολό της, με την από 10 Μαρτίου 1992 προαναφερθείσα απόφασή του.

4 — Συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 και T-104/89 (Συλλογή 1992, σ. II-315).

6. Η Chemie Linz ζητεί με την ένδικη αίτησή της την αναίρεση της ανωτέρω απορριπτικής αποφάσεως του Πρωτοδικείου και την αναγνώριση της ανυπαρξίας ή την ακύρωση της πράξεως «Πολυπροπυλένιο» της Επιτροπής, είτε, επικουρικώς, την παραπομπή της υποθέσεως στο Πρωτοδικείο. Επίσης, ζητεί την καταδίκη της αναιρεσιβλήτου στα δικαστικά έξοδα. Με το από 14 Απριλίου υπόμνημα απαντήσεώς της, η αναιρεσείουσα δήλωσε ότι παραιτείται από τους λόγους αναιρέσεως που αναφέρονται στο ανυπόστατο της πράξεως «Πολυπροπυλένιο», αλλά εμμένει στους λόγους που αφορούν την ακυρότητα της πράξεως αυτής.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αναίρεση και να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Υπέρ της Chemie Linz παρενέβη στην εκκρεμή δίκη η εταιρία DSM NV.

II — Παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως

7. Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή ζητεί καταρχάς από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της ως απαράδεκτη. Προς τούτο ισχυρίζεται ότι η αιτούσα δεν προβάλλει σε κανένα σημείο της αιτήσεώς της κάποιο νομικό σφάλμα του Πρωτοδικείου, αλλά αντιθέτως προβάλλει το πρώτον στο στάδιο της αναιρέσεως μια σειρά από γεγονότα, επιχειρήματα και λόγους, μεταβάλλει δε, με τους ισχυρισμούς της, το αντικείμενο της πρωτόδικης δίκης, κατά παράβαση των διατάξεων των άρθρων 113, παράγραφος 2 και 116, παράγραφος 2 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Από την πλευρά της, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι οι ανωτέρω ισχυρισμοί είναι αβάσιμοι. Και δεν μπορούν να οδηγήσουν σε απόρριψη του συνόλου της αιτήσεως αναιρέσεως ως απαραδέκτου.

8. Σε πρώτη φάση πρέπει να υπομνησθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως «περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Ως λόγοι αναιρέσεως επιτρέπεται να προβληθούν αναρμοδιότητα του Πρωτοδικείου, πλημμέλειες κατά την ενώπιόν του διαδικασία που θίγουν τα συμφέροντα του αναιρεσείοντος και παράβαση του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο». Εξάλλου, οι διατάξεις των άρθρων 113, παράγραφος 2, και 116, παράγραφος 2 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, απαγορεύουν στον αναιρεσείοντα να μεταβάλει, με την αίτησή του ή το δικόγραφο απαντήσεως, το αντικείμενο της ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκης. Το Δικαστήριο μπορεί ακόμη, κατά πάσα στάση της δίκης και δυνάμει του άρθρου 119 του ιδίου Κανονισμού, όταν μια αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

Για να είναι απαράδεκτη στο σύνολό της η ασκηθείσα αίτηση αναιρέσεως πρέπει να μην περιέχει κανένα παραδεκτώς προβαλλόμενο λόγο αναιρέσεως. Έτσι, απαιτείται η εξέταση του συνόλου των προβαλλομένων λόγων και η διαπίστωση της ελλείψεως παραδεκτού του καθενός από αυτούς [5]. Υπό το πρίσμα αυτό, η ένσταση απαραδέκτου της Επιτροπής είναι αλυσιτελής, στο μέτρο που, μεταξύ των λόγων αναιρέσεως που προβάλλει η Chemie Linz, υπάρχει τουλάχιστον ένας ο οποίος προβάλλεται παραδεκτώς. Πρόκειται για το λόγο εκείνο που αναφέρεται στις πιθανολογούμενες παραβάσεις, στις οποίες η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι υπέπεσε το Πρωτοδικείο, όταν απέρριψε το αίτημά της για επανάληψη της διαδικασίας μετά την περάτωση της προφορικής διαδικασίας. Επομένως, ακόμη και αν οι ισχυρισμοί της Επιτροπής γίνονταν εν τέλει δεκτοί (κάτι που θα εξετασθεί στη συνέχεια, μαζί με τα επιχειρήματα προς αντίκρουση που προβάλλει η αναιρεσείουσα, στο πλαίσιο της αντιμετώπισης του κάθε λόγου αναιρέσεως ξεχωριστά), δεν θα μπορούσαν να οδηγήσουν στην απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως στο σύνολό της, ως απαραδέκτου.

III — Παραδεκτό της παρεμβάσεως

9. Σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο και το παραδεκτό της παρεμβάσεως της εταιρίας ΔΤΝ, ισχύουν καταρχήν όσα αναφέρονται στα σχετικά σημεία των προτάσεών μου για τη συναφούς αντικειμένου υπόθεση Hüls [6], στα οποία και παραπέμπω.

Από την ανάλυση αυτή συνάγεται ότι η παρέμβαση της εταιρίας DSM στην παρούσα υπόθεση θα μπορούσε θεωρητικώς να κριθεί ενμέρει παραδεκτή, κατά το τμήμα της με το οποίο η παρεμβαίνουσα τάσσεται υπέρ της αναιρεσείουσας, στο μέτρο που η τελευταία ζητεί από το Δικαστήριο, μετά την ακύρωση της πρωτοδίκου αποφάσεως, τη διαπίστωση της ανυπαρξίας της πράξεως «Πολυπροπυλένιο». Τα υπόλοιπα αιτήματα της παρεμβαίνουσας, ή τα επιχειρήματα που αυτή επικαλείται για να στηρίξει άλλα αιτήματα της αναιρεσείουσας, δεν είναι, ούτως ή άλλως, εξεταστέα στο βάσμό τους, ως απαραδέκτως προβαλλόμενα.

10. Ωστόσο, στην παρούσα υπόθεση, η αναιρεσείουσα παραιτήθηκε, με το υπόμνημα απαντήσεώς της, από τους ισχυρισμούς της εκείνους που αφορούσαν το ανυπόστατο της πράξεως «Πολυπροπυλένιο»· περιόρισε δηλαδή τα αιτήματά της, επιδιώκοντας πλέον την ακύρωση και όχι τη διαπίστωση του ανυποστάτου της ενλόγω πράξεως. Κατά συνέπεια, η παρέμβαση της εταιρίας DSM

5 — Το δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να εξετασθεί ως προς το παραδεκτό του εξαντλητικά και συνολικά. Όπως συνάγεται από διατάξεις του Δικαστηρίου για να κηρυχθεί απαράδεκτη μια αίτηση αναιρέσεως, επιβάλλεται η εξέταση όλων των προβαλλομένων λόγων και η διαπίστωση της έλλειψης παραδεκτού για τον καθένα από αυτούς, προτού κριθεί το απαράδεκτο της αιτήσεως στο σύνολό της. Βλ., τις διατάξεις του Δικαστηρίου, της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, C-19/95 P, San Marco (Συλλογή 1996, σ. 4435), της 25ης Μαρτίου 1996, C-137/95 P, VSPOB κ.λπ. (Συλλογή 1996, σ. I-1611), της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP (Συλλογή 1996, σ. I-2003), και της 11ης Ιουλίου 1996, C-148/96 P, Goldstein (Συλλογή 1996, σ. 3883). Πρβλ. ακόμη την απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti (Συλλογή 1994, σ. I-667).

6 — Σημεία 10 έως 15 των προτάσεών μου που παρουσιάζονται την ίδια ημέρα επί της υποθέσεως C-199/92 P.

κατέστη απαράδεκτη, ελλείψει εννόμου συμφέροντος.

IV — Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

11. Το Πρωτοδικείο απέρριψε τα αιτήματα που περιλαμβάνονται στο από 28 Φεβρουαρίου 1992 υπόμνημα της προσφεύγουσας, με την ακόλουθη αιτιολογία, η οποία περιέχεται στη σκέψη 395 της αναιρεσιβαλλομένης:

«Πρέπει, κατ' αρχάς, να σημειωθεί ότι η προαναφερθείσα απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1992 δεν δικαιολογεί, αυτή καθαυτή, την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας στη παρούσα υπόθεση. Περαιτέρω, στην παρούσα υπόθεση και μέχρι το πέρας της προφορικής διαδικασίας, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίστηκε, ούτε καν υπό μορφή νύξεως, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν ανυπόστατη λόγω των πλημμελειών που διαπιστώθηκαν με την προαναφερθείσα απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1992. Τίθεται, επομένως, το ερώτημα αν η προσφεύγουσα δικαιολόγησε επαρκώς γιατί δεν προέβαλε ενωρίτερα αυτές τις φερόμενες πλημμέλειες, οι οποίες, εν πάση περιπτώσει, θα έπρεπε να προϋπήρξαν της ασκήσεως της προσφυγής. Έστω και αν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να ερευνά αυτεπαγγέλτως, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, το ζήτημα το υποστατού της προσβαλλομένης πράξεως, αυτό ωστόσο δεν σημαίνει ότι πρέπει, σε κάθε προσφυγή που στηρίζεται στο άρθρο 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, να προβαίνει αυτός σε αυτεπάγγελτη έρευνα για το ενδεχομένως ανυπόστατο της προσβαλλομένης πράξεως. Μόνο στην περίπτωση που οι διάδικοι προβάλλουν αποχρώσες ενδείξεις περί του ανυποστάτου της προσβαλλομένης πράξεως, ο δικαστής υποχρεούται να ελέγχει το ζήτημα αυτό αυτεπαγγέλτως. Εν προκειμένω, η αναπτυχθείσα από την προσφεύγουσα επιχειρηματολογία δεν παρέχει αποχρώσες ενδείξεις υπέρ του ανυποστάτου της Αποφάσεως. Όπως προκύπτει από τη δήλωση που έκαναν οι εκπρόσωποι της Επιτροπής κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-79/89, T-84/89 έως T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-102/89 και T-104/89, στην οποία στηρίχθηκε η προσφεύγουσα, ούτε στην παρούσα υπόθεση υπάρχει προσηκόντως υπογεγραμμένο πρωτότυπο της Αποφάσεως. Αυτή, όμως, η φερόμενη πλημμέλεια, αν υποτεθεί ότι υφίσταται, δεν άγει, από μόνη της, στο ανυπόστατο της προσβαλλομένης Αποφάσεως. Η προσφεύγουσα, πράγματι, δεν προσκόμισε καμμία αποχρώσα ένδειξη, για να εξηγήσει για ποιον λόγο η Επιτροπή θα επέφερε εκ των υστέρων τροποποιήσεις στην Απόφαση το 1986, ήτοι σε μια κανονική κατάσταση, η οποία διέφερε αισθητά από τις ειδικές περιστάσεις της διαδικασίας PVC, οι οποίες χαρακτηρίζονταν από το γεγονός ότι η Επιτροπή έφτανε, τον Ιανουάριο του 1989, στη λήξη της θητείας της. Δεν αρκεί, εν προκειμένω, η επιφύλαξη αναπτύξεως σχετικών ισχυρισμών. Με αυτά τα δεδομένα, δεν υπάρχει κανένας λόγος να πιθανολογηθεί ότι, μια πράξη, άπαξ εκδοθείσα, δεν θίγεται και ότι ανετράπη έτσι, προς όφελος της προσφεύγουσας, το τεκμήριο νομιμότητας της οποίας απέλαυε η πράξη αυτή ως εκ της εμφανίσεώς της. Το γεγονός και μόνον ότι δεν υπάρχει προσηκόντως υπογεγραμμένο πρωτότυπο δεν συνεπάγεται, από μόνο του, το ανυπόστατο της προσβαλλομένης πράξεως. Δεν συντρέχει, επομένως λόγος να επαναληφθεί η προφορική διαδικασία, ώστε να διαταχθεί νέα διεξαγωγή αποδείξεων. Κατά το μέτρο που η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει αίτηση αναθεωρήσεως, δεν έπρεπε να γίνει δεκτό το αίτημά της περί επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας».

V — Οι λόγοι αναιρέσεως

Α — *Τα επιχειρήματα των διαδίκων*

α) Οι ισχυρισμοί της αναιρεσείουσας

12. Η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως. Πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το κοινοτικό δίκαιο, στο μέτρο που εσφαλμένως απέρριψε το αίτημά της για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας και για διεξαγωγή συμπληρωματικών αποδείξεων. Δεύτερον, ισχυρίζεται ότι η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί, διότι η πράξη «Πολυπροπυλένιο» της Επιτροπής, η νομιμότητα της οποίας απετέλεσε το αντικείμενο της δίκης ενώπιον του Πρωτοδικείου, είναι ακυρωτέα.

13. Η ανάπτυξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως είναι πανομοιότυπη με εκείνη των αναιρεσειουσών στις συναφείς υποθέσεις Hüls και ICI· τα σχετικά επιχειρήματα παρουσιάζονται εκτενέστερα στις προτάσεις μου για τις υποθέσεις αυτές, στα οικεία σημεία των οποίων και παραπέμπω [7]. Για λόγους πληρότητας πρέπει να αναφερθούν και τα εξής: Η Chemie Linz θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο εσφαλμένως απέρριψε το αίτημά της για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το αίτημά της έπρεπε να ευοδοθεί, διότι είχε προβάλει, με το από 28 Φεβρουαρίου υπόμνημά της κρίσιμα για την επίλυση της διαφοράς γεγονότα, τα οποία δεν ήταν δυνατόν η εταιρία αυτή να γνώριζε πριν από τη λήξη της προφορικής διαδικασίας. Ως τέτοιας φύσεως γεγονότα, η Chemie Linz θεωρεί τις αποκαλύψεις στις οποίες προέβησαν οι εκπρόσωποι της Επιτροπής κατά την εκδίκαση των υποθέσεων «PVC» [8] ενώπιον του Πρωτοδικείου. Τα γεγονότα αυτά δεν προβλήθηκαν εκπροθέσμως ενώπιον του Πρωτοδικείου, στο μέτρο που η κοινοτική δικονομία δεν τάσσει ρητώς ορισμένη προθεσμία για την επίκλησή τους, ούτε μπορεί να εφαρμοσθεί αναλογικώς η τρίμηνη προθεσμία του άρθρου 125 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, η οποία αφορά αποκλειστικώς τη διαδικασία της αιτήσεως αναθεωρήσεως.

14. Κατά την αναιρεσείουσα, εξάλλου, το Πρωτοδικείο δεν συμμορφώθηκε στην υποχρέωση που είχε να συλλέξει το απαραίτητο αποδεικτικό υλικό για την ορθή λύση της εκκρεμούσης ενώπιόν του διαφοράς. Η υποχρέωση αυτή απορρέει, σύμφωνα πάντοτε με τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, από το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, σε συνδυασμό με το άρθρο 164 της Συνθήκης. Το Πρωτοδικείο δεν δικαιούται να μη δώσει συνέχεια στο από 28 Φεβρουαρίου υπόμνημα της Chemie Linz, θεωρώντας ότι δεν περιέχονται σε αυτό «αποχρώσες ενδείξεις» ως προς τα προβαλλόμενα ελαττώματα της προσβαλλομένης. Τα πραγματικά στοιχεία στα οποία

7 — Βλ. τα σημεία 40 έως 42 των προτάσεών μου επί της υποθέσεως C-199/92 P, Hüls κατά Επιτροπής και τα σημεία 9 έως 18 των προτάσεών μου επί της υποθέσεως C-200/92 P, ICI κατά Επιτροπής, που επίσης παρουσιάζονται την ίδια μέρα.

8 — Βλ., ανωτέρω, υποσημείωση 4.

ερείδετο το αίτημα της εταιρίας ήταν, λόγω της ιδιομορφίας της υποθέσεως, επαρκή για την ευόδωσή του, κατ' αναλογία των όσων έχει δεχθεί το Πρωτοδικείο στις συναφείς υποθέσεις «PVC» και «Carbonate de Soude» [9].

15. Εν συνόψει, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, σε κάθε περίπτωση, η μεταγενέστερη γνώση ενός ελαττώματος της προσβαλλομένης, το οποίο την καθιστά ακυρώσιμη, επιβάλλει στο Πρωτοδικείο την επανάληψη της διαδικασίας και την εκ νέου διεξαγωγή αποδείξεων μέχρι την πλήρη διαλεύκανση της υποθέσεως. Τονίζει ακόμη ότι η ίδια δεν παρέστη στην ακροαματική διαδικασία των υποθέσεων «PVC», η οποία έλαβε χώρα στις 10 Δεκεμβρίου 1991· συνεπώς, απέκτησε το πρώτον γνώση των σχετικών δηλώσεων των εκπροσώπων της Επιτροπής, μόνο μετά την έκδοση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου για την ίδια υπόθεση, δηλαδή στις 27 Φεβρουαρίου 1992. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο δεν έκρινε με την αναιρεσιβαλλομένη ότι το από 28 Φεβρουαρίου 1992 υπόμνημά της είχε προβληθεί εκπροθέσμως· επομένως, το Δικαστήριο δεν δικαιούται, υποστηρίζει η Chemie Linz, να ελέγξει στην κατ' αναίρεση δίκη το εμπρόθεσμο ή μη του αιτήματος για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, που διατυπώθηκε στο ενλόγω υπόμνημα.

16. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως θεμελιώνεται στην ακόλουθη συλλογιστική: καταρχάς, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Δικαστήριο μπορεί να αναιρέσει μια απόφαση του Πρωτοδικείου επί προσφυγής αν κρίνει ότι η πράξη της Επιτροπής, που είχε προσβληθεί είναι ακυρωτέα. Σύμφωνα με την Chemie Linz, η διερεύνηση από το δικαστή της αναιρέσεως, της νομιμότητας της πράξεως που είχε προσβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, συνιστά νομικό ζήτημα και εμπίπτει στα όρια του αναιρετικού ελέγχου. Εξάλλου, τα ελαττώματα με τα οποία βαρύνεται η πράξη «Πολυπροπυλένιο» της Επιτροπής είναι δημοσίας τάξεως και ελέγχονται αυτεπαγγέλτως, τόσο πρωτοδίκως όσο και αναιρετικώς.

17. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ακόμη ότι έχει το δικαίωμα να εμφανίσει, το πρώτον κατ' αναίρεση, ορισμένα πραγματικά στοιχεία προς επίρρωση των ισχυρισμών της. Επικαλείται λοιπόν, πρώτον, τις παρατηρήσεις της Επιτροπής στην υπόθεση «PEBD» [10], οι οποίες της κοινοποιήθησαν την 10η Απριλίου 1992 και, δεύτερον, την από 29 Απριλίου 1992 αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής κατά των αποφάσεων «PVC» του Πρωτοδικείου [11]. Από τα κείμενα αυτά, η αναιρεσείουσα αντλεί ορισμένα συμπεράσματα ως προς τον τρόπο δράσεως της Επιτροπής, γενικώς, τα οποία ενισχύουν, κατά την άποψή της, τις υπόνοιες ότι η πράξη «Πολυπροπυλένιο» εκδόθηκε παρατύπως. Ειδικότερα, η Επιτροπή φαίνεται να θεωρεί ότι η υποχρέωση αυθεντικής κυρώσεως των πράξεών της, την οποία επιτάσσει το άρθρο 12 του εσωτερικού της κανονισμού, συνιστά έναν εσωτερικής φύσεως κανόνα, ο οποίος δεν γεννά δικαιώματα στους ιδιώτες και ο οποίος έχει υποπέσει, σε αχρησία. Αναγνωρίζει επίσης στον εαυτό της το δικαίωμα να προβαίνει σε τροποποιήσεις των πράξεων που εκδίδει, σε χρόνο μεταγενέστερο της εκδόσεώς τους και να λαμβάνει τις αποφάσεις της σε ορισμένες από τις αυθεντικές γλωσσικές τους αποδόσεις, αναθέτοντας κατ' εξουσιοδότηση σε κάποιο από τα

9 — Αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 1995, T-32/91, Solvay (Συλλογή 1995, σ. II-1825), T-36/91, ICI (Συλλογή 1995, σ. II-1847), T-37/91, ICI (Συλλογή 1995, σ. II-1901).

10 — Απόφαση της 6ης Απριλίου 1995, συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, T-99/89, T-100/89, T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 και T-112/89, BASF κ.λπ. (Συλλογή 1995, σ. II-729).

11 — Βλ., ανωτέρω, υποσημείωση 4.

μέλη της την εκπόνηση των αποφάσεων αυτών στις υπόλοιπες αυθεντικές γλώσσες.

18. Η Chemie Linz θεωρεί ότι η Επιτροπή ακολούθησε την ίδια διαδικασία και για την έκδοση της πράξεως «Πολυπροπυλένιο». Αυτό τουλάχιστον συμπεραίνει η αναιρεσείουσα, τόσο από τα ανωτέρω όσο και από την ενδελεχέστερη ανάγνωση της πράξεως που της κοινοποιήθηκε [12] και από την χρονική καθυστέρηση με την οποία διενεργήθηκε η κοινοποίηση [13]. Ζητεί επιπλέον από το Δικαστήριο, προς άρση κάθε αμφιβολίας, να διαταχθεί η Επιτροπή να προσκομίσει το πρωτότυπο της πράξεως «Πολυπροπυλένιο», ώστε να διαπιστωθεί κατά πόσον αυτή βαρύνεται με τα ίδια τυπικά ελαττώματα για τα οποία ακυρώθηκε η αντιστοίχου περιεχομένου πράξη «PVC» της Επιτροπής [14]. Εν πάση περιπτώσει, η Chemie Linz ισχυρίζεται ότι, τόσο τα προβληθέντα με το από 28 Φεβρουαρίου υπόμνημά της, όσο και τα στοιχεία που εμφανίζει το πρώτον κατά την αναιρετική διαδικασία, αποδεικνύουν τα ακόλουθα: Πρώτον, κατά τη λήψη της αποφάσεως «Πολυπροπυλένιο», οι Επίτροποι δεν είχαν στη διάθεσή τους το κείμενο της πράξεως παρά μόνον σε τρεις από τις πέντε υποχρεωτικές γλωσσικές αποδόσεις· δεύτερον, δεν ακολουθήθηκε η διαδικασία του άρθρου 12 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής· τρίτον, το περιεχόμενο της πράξεως τροποποιήθηκε σε χρόνο μεταγενέστερο της εκδόσεώς της. Εν κατακλείδι, η Chemie Linz τονίζει ότι τα ενλόγω ελαττώματα πρέπει να οδηγήσουν στην ακύρωση της ενδίκου πράξεως. Η Επιτροπή δεν ακολούθησε, κατά την έκδοση της πράξεως αυτής, τους διαδικαστικούς κανόνες που προβλέπει το κοινοτικό δίκαιο και οι οποίοι έχουν τεθεί για να διασφαλίζουν τη νόμιμη άσκηση των αρμοδιοτήτων της. Κατά συνέπεια, εσφαλμένως υποστηρίζει η Επιτροπή ότι η μη τήρηση του ουσιώδους τύπου της διαδικασίας, που καθιερώνει το άρθρο 12 του εσωτερικού της κανονισμού, δεν καθιστά την πράξη ακυρωτέα και ότι, η μεταβολή του περιεχομένου της πράξεως σε χρόνο μεταγενέστερο της εκδόσεώς της, δεν επιφέρει την ακυρότητά της, παρά μόνον αν η μεταβολή αυτή είναι ουσιώδης και δεν συμφωνεί με τη βούληση του εκδότη της πράξεως. Οι θέσεις αυτές της Επιτροπής έρχονται σε ευθεία αντίθεση με τα πορίσματα της νομολογίας του Δικαστηρίου, όπως αυτά συνάγονται από τις αποφάσεις «PVC» [15] και «ωοπαραγωγικές όρνιθες» [16].

β) Οι ισχυρισμοί της αναιρεσιβλήτου

19. Στην παρούσα υπόθεση, η Επιτροπή για να αντικρούσει τους ισχυρισμούς της αναιρεσείουσας, χρησιμοποιεί τα ίδια ακριβώς επιχειρήματα με εκείνα που επικαλείται προς απάντηση των αντιστοίχων λόγων αναιρέσεως που προβάλλονται στις συναφείς υποθέσεις Hüls και Hoechst· αυτά τα τελευταία παρατίθενται εκτενώς στο κείμενο των προτάσεών μου επί των υποθέσεων αυτών, στο οποίο και παραπέμπω προς αποφυγή επαναλήψεων [17].

12 — Η αναιρεσείουσα παραθέτει χωρία της κοινοποιηθείσας πράξεως, τυπωμένα με διαφορετικούς τυπογραφικούς χαρακτήρες από το υπόλοιπο κείμενο και πιθανολογεί ότι το πρωτότυπο της πράξεως υπέστη τροποποιήσεις μετά την έκδοσή του.

13 — Κατά την αναιρεσείουσα, το γεγονός ότι η πράξη κοινοποιήθηκε σ' αυτήν ένα μήνα και πλέον αργότερα από την έκδοσή της, αρκεί για να πιθανολογηθεί ότι το περιεχόμενό της υπέστη αλλοιώσεις.

14 — Βλ., ανωτέρω, υποσημείωση 4.

15 — Απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P (Συλλογή 1994, σ. I-2555), βλ. κατωτέρω, σημεία 20 επ.

16 — Apóuarg sgz 23gz Uebqotaqíot 1988, Gmxlémo Baríkeio jasá Rtlbotkíot, 131/86 (Rtkkocñ 1988, r. 905).

17 — Προμνησθείσες προτάσεις μου που παρουσιάζονται την ίδια ημέρα επί των υποθέσεων C-199/92 P, Hüls (σημεία 29 και 43 έως 45) και C-227/92 P, Hoechst (σημεία 26 έως 28 και 36 έως 38).

Β — *Εξέταση των λόγων αναιρέσεως*

α) Ως προς το δεύτερο λόγο αναιρέσεως

20. Αρχίζω την ανάλυσή μου από την εξέταση του δευτέρου λόγου αναιρέσεως. Όπως ορθώς παρατηρεί η αναιρεσίβλητος, ο λόγος αυτός γεννά σημαντικές αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό.

Καταρχάς, πρέπει να τονισθεί ότι όσα αποδεικτικά στοιχεία επικαλείται η αναιρεσείουσα το πρώτον στο στάδιο της αναιρέσεως, εκφεύγουν του αναιρετικού ελέγχου. Το ένδικο μέσο της αιτήσεως αναιρέσεως έχει τεθεί από το κοινοτικό δικονομικό δίκαιο για την εκτίμηση και μόνο της νομικής ορθότητος της αποφάσεως του δικαστηρίου της ουσίας, η οποία θα κριθεί με βάση τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που είχε στη διάθεσή του και επί τη βάσει των οποίων έκρινε το Πρωτοδικείο. Δεν νοείται δηλαδή σφάλμα της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, που απορρέει από την μη εκτίμηση πραγμάτων τα οποία το δικαστήριο της ουσίας αγνοούσε, είτε διότι δεν περιλαμβάνονταν στο φάκελο της υποθέσεως, είτε διότι είναι μεταγενέστερα της εκδόσεως της αναιρεσιβαλλομένης. Η κοινοτική δικονομία έχει προβλέψει ένδικο μέσο, εκείνο της αιτήσεως αναθεωρήσεως, με το οποίο ένας διάδικος μπορεί να προβάλει ενώπιον του δικαστηρίου που απεφάνθη επί της διαφοράς, ένα γεγονός «(...) αποφασιστικής σημασίας, το οποίο ήταν άγνωστο στο Δικαστήριο και στο διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση, προ της εκδόσεως της αποφάσεως» [18]. Κατά συνέπεια, η αναιρεσείουσα ηδύνατο να χρησιμοποιήσει την οδό της αιτήσεως αναθεωρήσεως αν ήθελε να επικαλεσθεί τόσο τις παρατηρήσεις της Επιτροπής στις υποθέσεις «PEBD», οι οποίες της κοινοποιήθησαν τη 10η Απριλίου 1992, όσο και την αίτηση αναιρέσεως της Επιτροπής στην απόφαση «PVC», η οποία κατατέθηκε στις 29 Απριλίου 1992 [19]. Τα στοιχεία αυτά δεν μπορούν να εξετασθούν στο στάδιο της παρούσης δίκης, και επομένως, προβάλλονται απαραδέκτως.

21. Αλλά και στο σύνολό του ο λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο δεν πλήσσεται η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, αλλά αναφέρεται στην ένδικη πράξη της Επιτροπής, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, διότι ανάγεται σε εκτίμηση πραγμάτων τα οποία δεν προκύπτουν από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση και δεν προβάλλεται ότι αντίστοιχοι πραγματικοί ισχυρισμοί είχαν προβληθεί, παραδεκτώς, ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας.

22. Το γεγονός ότι οι τυπικές πλημμέλειες της ένδικης πράξεως, τις οποίες προβάλλει η αναιρεσείουσα, ανήκουν στην κατηγορία των ζητημάτων που ελέγχονται αυτεπαγγέλτως από τον κοινοτικό δικαστή, δεν θεραπεύει το απαράδεκτο του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως. Η αναιρεσείουσα δεν υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα διότι δεν προέβη σε αυτε-

18 — Άρθρο 41 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου, το οποίο εφαρμόζεται αναλογικώς και στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου.

19 — Βλ., ανωτέρω, σημείο 17.

πάγγελτο έλεγχο των πιθανολογουμένων αυτών πλημμελειών, επιχείρημα το οποίο έχει νομικό χαρακτήρα [20]· ισχυρίζεται αντιθέτως ότι, ανεξαρτήτως της υπάρξεως νομικών ελαττωμάτων της αναιρεσιβαλλομένης, ο αναιρετικός δικαστής δικαιούται ή οφείλει να ελέγξει αυτεπαγγέλτως κατά πόσον η πράξη της Επιτροπής, κατά της οποίας είχε στραφεί με την προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου, έχει εκδοθεί κατά παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας. Η συλλογιστική αυτή αντιβαίνει ευθέως στο άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να γίνει δεκτή.

Εν κατακλείδι, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως της Chemie Linz είναι απορριπτέος.

β) Ως προς τον πρώτο λόγο αναιρέσεως

23. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται ότι το Πρωτοδικείο, με την άρνησή του να επαναλάβει την προφορική διαδικασία και να διατάξει συμπληρωματικές αποδείξεις, παρέβη μια σειρά από δικονομικούς κανόνες. Εκτενέστερη ανάλυση του λόγου αυτού περιέχεται στις προτάσεις μου για την υπόθεση Hüls, όπου και παραπέμπω [21].

20 — Πάντως, και υπό τη μορφή αυτή, ο λόγος αναιρέσεως που στηρίζεται στη χρήση από το δικαστή του Πρωτοδικείου, των εξουσιών που αυτός διαθέτει για αυτεπάγγελτο έλεγχο των ουσιωδών τύπων της προσβαλλομένης, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Ως προς το ζήτημα αυτό, παραπέμπω στην ανάλυση, που περιλαμβάνεται στα σημεία 30 έως 31 και 77 έως 79 των προτάσεών μου στην υπόθεση Hüls.

21 — Βλ. σημεία 39 έως 79.

24. Κατ' αρχάς, αξίζει να τονισθεί ότι η Chemie Linz ορθώς εστιάζει την κριτική της στα ελαττώματα της συλλογιστικής που ακολούθησε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 395 της αναιρεσιβαλλομένης [22]. Πράγματι, το Πρωτοδικείο δεν ακολούθησε την ενδεδειγμένη νομική οδό όταν κλήθηκε να κρίνει το αίτημα της προσφεύγουσας εταιρίας για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας. Αφενός, δεν εφήρμοσε ορθώς τους κανόνες για το βάρος της αποδείξεως, θεωρώντας ότι η Chemie Linz δεν παρουσιάσε «αποχρώσες ενδείξεις» προς επίρρωση των ισχυρισμών της περί των τυπικών ελαττωμάτων της πράξεως «Πολυπροπυλένιο». Η εταιρία αυτή δεν είχε, ούτε μπορούσε να έχει πρόσβαση στα κρίσιμα αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία θα συναγόταν με βεβαιότητα το βάσιμο των ισχυρισμών της· τα στοιχεία αυτά

22 — Παρέλκει στο σημείο αυτό η εξέταση των ισχυρισμών της αναιρεσείουσας που αφορούν στο ανυπόστατο της ενδίκου πράξεως. Όπως προαναφέρθηκε, η Chemie Linz παρατήθηκε από τους ισχυρισμούς αυτούς με το υπόμνημα απαντήσεως. Εξάλλου, η κρίση του Πρωτοδικείου κατά την οποία τα πιθανολογούμενα τυπικά ελαττώματα της πράξεως «Πολυπροπυλένιο», και αν υποτεθεί ότι συνέτρεχαν, δεν καθιστούν την πράξη ανυπόστατη, είναι ορθή ως προς το συμπέρασμά της· όπως απεφάνθη μεταγενεστέρως το Δικαστήριο, στο πλαίσιο των υποθέσεων «PVC», τα ελαττώματα αυτά μπορούν να οδηγήσουν στην ακύρωση της βαρυνόμενης πράξεως και όχι στη διαπίστωση ότι η πράξη αυτή είναι ανυπόστατη. Στο σημείο αυτό, παραπέμπω στην ανάλυση της αποφάσεως «PVC» του Δικαστηρίου, όπως παρατίθεται στα σημεία 20 έως 24 των προτάσεών μου επί της υποθέσεως Hüls.
Για λόγους πληρότητας, θεωρώ πάντως χρήσιμο να σημειώσω ότι η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλομένης πάσχει ως προς τη νομική της ορθότητα. Μια ανυπόστατη πράξη δεν έχει το τεκμήριο νομιμότητας. Η νομική κρίση επί του υποστατού μιας πράξεως προηγείται λογικώς εκείνης ως προς το κατά πόσον έχει δημιουργηθεί ή όχι τεκμήριο νομιμότητας, στο μέτρο που η υπόσταση της πράξεως συνιστά αναγκαία προϋπόθεση για τη γέννηση του τεκμηρίου αυτού. Η θέση συνεπώς του Πρωτοδικείου κατά την οποία, για ν' αποδειχθεί το ανυπόστατο μιας πράξεως, πρέπει να προβληθούν αποδεικτικά στοιχεία ικανά να κλονίσουν «(...) το τεκμήριο νομιμότητας του οποίου απέλαυε η πράξη αυτή ως εκ της εμφανίσεώς της», είναι λογικώς πρωθύστερη και άρα νομικώς εσφαλμένη (βλ. σημείο 36 των προτάσεών μου επί της υποθέσεως Hüls).
Εξάλλου, η ορθή, κατά τη γνώμη μου, άσκηση του δικαστικού ελέγχου επιβάλλει την εξέταση αν τα προβληθέντα, ως πιθανολογούμενα τυπικά ελαττώματα της πράξεως «Πολυπροπυλένιο», ανεξαρτήτως του νομικού χαρακτηρισμού τους από τους διαδίκους, θεμελιώνουν ενδεχομένως παράβαση ουσιώδους τύπου της διαδικασίας. Όταν ένας διάδικος προβάλλει μια σειρά από πραγματικά στοιχεία από τα οποία θεωρεί ότι συνάγεται η ανυπαρξία της επίδικης πράξεως, το Πρωτοδικείο δεν δεσμεύεται από το νομικό χαρακτηρισμό που έχει προσδώσει ο διάδικος στα στοιχεία αυτά. Κρίσιμο είναι να εξετάζεται από το δικαστή, στο πλαίσιο της αναζητήσεως της αληθούς ερμηνείας των δικογράφων που του έχουν υποβληθεί προς κρίση, αν η προσβαλλομένη βαρύνεται όντως με τα ελαττώματα που της προσάπτει ο προσφεύγων, ανεξαρτήτως του αν ο τελευταίος θεμελιώνει σ' αυτά την ανυπαρξία ή την ακυρότητα της προσβαλλομένης.

βρίσκονταν στην αποκλειστική κατοχή της Επιτροπής. Σε παρόμοιες περιπτώσεις, ο διάδικος που προβάλλει έναν ισχυρισμό έχει την υποχρέωση να παρουσιάσει «ενδείξεις» από τις οποίες συνάγεται ότι τα άγνωστα σ' αυτόν στοιχεία είναι λυσιτελή για την άμυνά του και να προσκομίσει τουλάχιστον μια «αρχή αποδείξεως» για τις υπόνοιες τις οποίες δημιουργούν τα στοιχεία αυτά [23]. Με τις προϋποθέσεις αυτές, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να απορρίψει αίτημα για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας με το αιτιολογικό ότι δεν υφίστανται «ικανές» ή «αποχρώσες» ενδείξεις ως προς τη βασιμότητα των ισχυρισμών του.

25. Ωστόσο, η στάση του Πρωτοδικείου στο αίτημα της Chemie Linz περί επαναλήψεως της διαδικασίας και συμπληρώσεως των αποδείξεων είναι ορθή. Και εξηγούμαι: όπως προαναφέρθηκε, τα νομικά και πραγματικά στοιχεία τα οποία επικαλείται η αναιρεσείουσα με το σχετικό υπόμνημά της, παρουσιάσθησαν το πρώτον μετά το πέρας της προφορικής διαδικασίας. Η κοινοτική δικονομία παρέχει βέβαια την δυνατότητα στους διαδίκους να προβάλλουν, κατ' εξαίρεση, νέους ισχυρισμούς μετά το προφορικό στάδιο της δίκης, οσάκις τα ενλόγω στοιχεία δεν ήταν γνωστά σ' αυτούς νωρίτερα, ώστε η επίκλησή τους να γίνει στον κατάλληλο χρόνο. Η δυνατότητα όμως αυτή είναι όλως εξαιρετική και πρέπει να ερμηνεύεται στενώς. Στην προκειμένη περίπτωση, η Chemie Linz όφειλε να προβληματισθεί από το γεγονός και μόνο ότι, από τον δικαστικό φάκελο της υποθέσεως, έλειπαν τα στοιχεία εκείνα από τα οποία θα μπορούσε να συναγάγει με βεβαιότητα πρώτον, αν η διαδικασία του άρθρου 12 του εσωτερικού κανονισμού της Επιτροπής είχε τηρηθεί κατά την έκδοση της πράξεως «Πολυπροπυλένιο», δεύτερον, αν οι Επίτροποι είχαν ενώπιόν τους, τη στιγμή της λήψεως της αποφάσεως, το σχέδιο της πράξεως σε όλες τις αυθεντικές γλωσσικές αποδόσεις και, τρίτον, αν το κοινοποιηθέν στην εταιρία κείμενο της πράξεως είχε το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο με εκείνο που απεφασίσθη από τη Σύνοδο των Επιτρόπων. Επομένως, στο μέτρο που η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε, ήδη από το στάδιο της γραπτής διαδικασίας, τους σχετικούς ισχυρισμούς της, έστω και με πιθανολόγηση, ζητώντας παράλληλα από το Πρωτοδικείο να διατάξει την Επιτροπή να προσαγάγει κρίσιμα έγγραφα, δεν μπορεί να θεμελιώσει δικαίωμα προβολής τους μετά το πέρας της προφορικής διαδικασίας [24] ούτε να ζητήσει την επανάληψή της. Και έτσι, ορθώς, τα αιτήματα που διατύπωσε με το από 28 Φεβρουαρίου 1992 υπόμνημά της δεν έπρεπε να γίνουν δεκτά από το Πρωτοδικείο [25].

23 — Βλ. σημεία 54 ώς 56 των προτάσεών μου επί της υποθέσεως Hüls.

24 — Βλ. τα σημεία 57 επ. των προτάσεών μου στην υπόθεση Hüls.

25 — Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, εφόσον το Πρωτοδικείο δέχθηκε να εξετάσει το υπόμνημά της στην ουσία του, δεν μπορεί να κριθεί κατ' αναίρεση κατά πόσον το υπόμνημα αυτό είναι εκπρόθεσμο ή όχι. Ισχυρίζεται προς τούτο ότι η εκτίμηση αυτή του Πρωτοδικείου άπτεται του πραγματικού της διαφοράς και δεν συνιστά νομικό ζήτημα, κατά την έννοια του άρθρου 51 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου. Το επιχείρημα της Chemie Linz δεν είναι κατά τη γνώμη μου ορθό. Αφενός, το Πρωτοδικείο δεν έκρινε επί του εμπροθέσμου του υπομνήματος. Ανταθέτως, αναφέρει ρητώς στην σκέψη 395 ότι «(...) τίθεται επομένως το ερώτημα αν η προσφεύγουσα δικαιολόγησε επαρκώς γιατί δεν προέβαλε ενωρίτερα αυτές τις φερόμενες πλημμέλειες, οι οποίες, εν πάση περιπτώσει, θα έπρεπε να προϋπήρξαν της ασκήσεως της προσφυγής (...)». Αφετέρου, το ζήτημα κατά πόσον προβλήθηκαν όντως άγνωστα γεγονότα αποφασιστικής σημασίας, τα οποία δικαιολογούσαν την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, έχει νομικό χαρακτήρα και ελέγχεται αναιρετικώς (για το τί είναι νομικό ζήτημα, βλ. τα σημεία 8 και 9 των προτάσεών μου επί της υποθέσεως C-199/92 P, Hüls και σημείο 38 των προτάσεών μου επί της υποθέσεως C-5/93 P, DSM).

26. Έτσι, το Πρωτοδικείο ορθώς απέρριψε τα αιτήματα της αναιρεσείουσας για επανάληψη της προφορικής διαδικασίας και διεξαγωγή συμπληρωματικών αποδείξεων. Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος.

VI — Πρόταση

27. Ενόψει όλων των ανωτέρω, προτείνω στο Δικαστήριο τα ακόλουθα:

«1) Να απορριφθεί, στο σύνολό της, η αίτηση αναιρέσεως της εταιρίας Chemie Linz GmbH.

2) Να απορριφθεί η ασκηθείσα παρέμβαση.

3) Η παρεμβαίνουσα να φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

4) Να καταδικασθεί η αναιρεσείουσα στα λοιπά δικαστικά έξοδα.»